

БОЛОТО

2013

Джон, почувши нестерпне дзижчання комара, одмахнув рукою і збив на підлогу стоячу поруч на тумбочці недопиту пляшку, яка згуркотом впала на підлогу і став чути булькаючий звук рідини, що виливається з неї .

О чорт !

Вилаявся Джон, не відкриваючи очей. Він підняв чавунну голову, відкрив одне око і подивився на годинник. Годинник показував 5.30 ранку. Джон, не відкриваючи очей і чортихаючись, почав рукою нишпорити по підлозі, шукаючи впалу пляшку. Намацавши пляшку, він підніс її до рота і зробив невеликий ковток. Потім він відкрив очі і потягнувся так , що затріщали кістки. Він знову взяв пляшку , зробив ще один невеликий ковток, поставив її на місце і встав. У кімнаті був такий сморід, начебто тут спала згряя мавп, хворих нетравленням шлунка. Він підійшов до вікна і відчинив кватирку, а потім, трохи поміркував і відкрив все вікно. У кімнату полилося свіже передранкове повітря. Він повернувся до ліжка і раптом його погляд впав на дитячі джинси, що були на підлозі, поблизу від ліжка. Він їх підняв, подивився, і бачить, що це дійсно дитячі сучасні джинси , тобто суцільно діряві рлітм він чомусь понюхав і знову кинув на підлогу.

Дивно? Звідки тут у мене можуть бути діти? Гаразд , ще трохи посплю, а потім поміркую, звідки вони тут взялися

Він знову ліг у ліжку. Хвилин через п'ять, в його голові щось трохи прояснилося і він почав згадувати , що ж це такеє було з ним учора. Обривкові малюнки, що миготіли в його запаленому алкоголем мозку, поверталися, як у калейдоскопі, але повільно і як йому здавалося, зі скрипом. Він згадав, вони, як завжди з Алексом, суботнім вечором сиділи в пабі майже до ранку, при цьому випили неміряну кількість пива. Напевно пінти по чотири на брата. Згадав, що який то хмирь їх пригостив пляшкою віскі, до речі, тієї, з якої він щойно ковтнув. Потім він втратив пам'ять і більше нічого не пам'ятав. Він повернув голову вліво і побачив поряд собою у ліжку, якусь руду, скуйовджену голову, яка ледь-ледь визирала з-під ковдри .

Джон підняв ковдру і побачив поруч собою маленьке, худе жіноче тіло, яке скрутившись калачиком, тихо посапувала. Він поклав ковдру на місце і болісно намагався згадати, хто це і що воно робить в його ліжку. Він зробив ще невеликий ковток, поклав пляшку на тумбочку і спробував ще трохи поспати. Йому це на щастя, вдалося і він вже прокинувся від того, що хтось то займався його тілом, збуджуючи к сексу. Він відкрив очі і побачив над собою руду скуйовджену голову,

яка осідлавши його, щось то намагалася з нього висмоктати. Джон з огидою скинув це створення з себе і дивлячись на неї здивованими очима, запитав у неї:

--- Ти хто така і що ти тут робиш ?

--- Ти що не пам'ятаєш ? ... Вчора ти, так освідчувався мені в коханні, що я кинувши все, пішла за тобою в твою конуру .

--- А де я тебе знайшов ?

--- Я, як завжди, була на своєму робочому місці, на розі, біля аптеки. Ти підійшов ще з одним чоловіком і зізнався мені в коханні, запропонував вийти за тебе заміж. Я, запитала тебе. « Що? За обох одразу?» Ти мені відповів «Ні, я такий лев, що мені таких як ти треба п'ятеро». Я, звісно погодилася, але гроші взяла заздалегідь. Ти привів мене сюди і впав. Я тебе вже сама роздягала і вклала спати. Ти був як колода. Але я дівчина чесна і зараз, коли ти прокинувся, можу відпрацювати ті гроші, які ти мені дав .

--- Нічого мені не треба. Іди собі на всі чотири сторони. До речі, котра година?

Руда дівця подивившись на годинник, відповіла:

--- 11.30 Так ти що, не бажаєш мене?

--- Слухай но, відчепися! Іди звідси. Мені не до тебе. Башка болить, розколюється, рук ніг не відчуваю, а тут ще ти!

Дівця ображено піднялась з ліжка і тут Джон побачив, кого він до себе привів. Дівчинка років чотирнадцяти, худюща як віник, грудей і стегон практично не було, але зате фарби на ній було, напевно кілограмів зі два. Зараз, коли вона прокинулася і вся фарба почала з неї стиратися, видовище було огидне. Джон відвернувшись від неї, промовив, лежачи до неї спиною.

--- Послухай красуня, перш ніж йти, прийми ванну . Інакше народ злякається і тебе здадуть в поліцію.

Дівча невизначено хмикнула і пішла у ванну. Джон піднявся і сів на ліжку. Голова боліла безбожно. Він ковтнув ще один ковток віскі і встав. Підійшов до дзеркала і

побачив, що на нього дивиться неголена фізіономія 25 річного чоловіка зі виключеними волоссям і з великими лантухами під очима. Він знайшов купальний халат, одягнув його, трохи причепурився і пішов до кухні. Відкрив холодильник і в ньому, крім 4 яєць, нічого не було. Джон зрадів і цьому. Останнім часом в нього і це рідко бувало. Джон дістав пательню, включив на плиті пальник і поставив на нього пательню, з думкою зробити яєчню. потім він згадав, що у нього у ванній миється юне створіння, зітхнув і поділив готову яєчню на дві частини.

Тут він почув тонкий жіночий голос, який кликав його. Він увійшов до кімнати і побачив оголену, з мокрою головою, але вже вимиту дівчину, яка після зняття з неї великої кількості косметики, виявилася не дуже неприємна на вигляд. Вона попрохала його дати їй що небудь накинути на тіло, доки її випрані речі сохнуть.

--- Ну ось ще . --- Незлостиво подумав
Джон : --- Вона ще і прання тут влаштувала .

Джон дав їй халат і кинув їй рушник, який вона зараз же накрутила у себе на голові у вигляді тюрбана. Потім Джон їй каже:

--- Давай, сідай, поснідаємо, а потім обсушиш
голову і можеш бути вільна.

--- А гроші, які ти мені вчора подарував, не
відбереш?

--- Які гроші? Я що, тобі щось давав ?

--- Звичайно ! Ти мені дав 50 фунтів.

--- І що, у мене були такі гроші? Не пам'ятаю .
Ну , а якщо і дав, то вони твої і я їх вимагати назад не буду.

--- Якщо бажаєш , я їх можу зараз відпрацювати
.

--- Не треба. Немає у мене настрою.

Тут задзвонив мобільний телефон. Джон пішов шукати по кімнаті, де він його залишив і нарешті під ліжком знайшов. Підняв його і відповів. Дзвонив його друг Алекс :

Старина . Ну як ти себе почуваш?

Чесно казати, хреново. Голова болить, розколюється, ноги не носять , та ще тут дівця якась.

Так ти вчора її майже силою до себе затягнув , волав, що ти сексуальний бог і таких як вона , тобі потрібні десяток.

Не може бути! Що отак і казав?
Нічого не пам'ятаю А де ми були вчора?

Тобі вчора надіслали аванс з твоєї роботи і ми пішли в паб « Queen » і там напилися.

Якої роботи? Я вже пів року не працюю !

Ти посилав резюме в публічну бібліотеку коледжу графства Норфолк ?

Посилав десь пів-року тому.

Так от, вчора тобі прийшло запрошення на роботу і невеликий аванс, для переїзду туди.

Зовсім забув. Цікаво. А гроші у мене залишилися ?

Як мені здається, ні. На мою думку, останні 50 фунтів, ти віддав тій дівчині, яку потягнув до себе додому.

Що тепер будемо робити ?

Не знаю. Під вечір до тебе приїду, поміркуем.

Тут дзвінок перервався і Джон ще деякий час дивився на телефон нічого не розуміючим поглядом. Потім, він відвів погляд від телефону і побачив дівчину, яка напружено на нього дивиться, і яка чула усю його розмову. Джон махнув рукою і

каже їй:

--- Пішли, поки ячня не охолочола, хоч трохи
поїмо .

За сніданком від нічого робити, вони трохи розбалакалися. Джон звернув увагу на її, дуже неправильну англійську мову.

--- Звідки ти ? У тебе акцент схожий на
слов'янський , ти з Сербії ?

--- Не вгадав. Я з Росії і живу тут трохи більше
року.

--- Як ти потрапила сюди? Батьки теж тут?

--- Ні. Я отут без батьків. Народилась я в місті
Рязань. Чули про такий?

--- Ні .

--- Я в Рязані з чотирьох років займалася балетом.
Я непогано вмію танцювати.

Тут вона схопилася і зробила кілька балетних па. Дійсно відчувалася балетна підготовка .

--- Батьки мріяли зробити з мене балерину і я вже
вчилася в балетному училищі , як з'явилися вони

--- Хто вони ..?

--- Подружжя балетмейстери з Англії, які набирали
дівчаток в королівський балет.

--- І що твої батьки їм повірили ?

--- В них були такі серйозні документи, та й в інтернеті
є такий балетний ансамбль і там дійсно їх прізвища фігурували.

--- Так що, твої батьки јтак залюбки, віддали неповнолітню дівчинку в чужу країну, чужим людям?

--- Зараз, я напевно вже здогадуюсь, що це було не так вже залюбки. Адже, мати мені не рідна. Я дочка батька від першого шлюбу. Як то мені вдалося передзвонити мачухі, так вона відразу, зовсім не слухаючи мене, швидко мовила, що вони з батьком дуже раді за мене, що у мене все добре, а як тільки я спробувала їй сказати правду, так вона відразу стала казати, що вона нічого не чує, а потім і перервався зв'язок. Скільки я не намагалася з ними зв'язатися, вони весь час відсутні на зв'язку. Тепер я вже зрозуміла, що вона, моя мачуха, елементарно продала мене.

--- Ну і що було потім.

--- Потім, вони нас по приїзду до Англії, а нас було троє дівчаток мого віку, яких їм вдалося поцупити від батьків, одразу передали трьом мужикам, дуже страхітливою зовнішності. Вони відвезли нас в якийсь то будинок, що знаходився в глухому лісі і почали нас гвалтувати. При гвалтуванні, вони розповідали нам, що так вони вчать нас майбутній професії. І з майбутніх прибутків, ми повинні будемо їм за це ще розраховуватися. Нас гвалтували по 10-15 разів на день, обмазували нас фекаліями і мочилися на нас. Зробили нам операції з перев'язці труб, щоб ми ніколи не могли завагітніти. Били і не давали нам їсти, за кожну, найменшу, в їх розумінні, провину. Через місяць такого « навчання », нас вивезли на робочі місця і зараз, якщо саме мале не дамо їм за добу мінімум 50 фунтів, то ми не отримуємо їжі. Вони, зараз намагаються нас не бити, щоб не псувати товарний вигляд.

Але разом з тим, я їм наразі вдячна. Вони відкрили у мені те, що дрімало і те, що я відчувала вдома кожен день, але я не розуміла, що це. Вони відкрили в мені моє призначення. Завдяки їм, я зрозуміла, що народжена приносити сексуальну радість людям, що моє покликання - це бути повією. Зараз, якщо в мене немає сексуальних контактів хоча б два- три рази на добу, я себе погано почуваю і змушена сама себе задовольняти. Я знайшла свою справжню професію і ніколи вже іншою не буду. Інші дівчатка скиглять, що їм боляче, що їм неприємно що їх робота огидна і бажають вирватися звідси, а мені навпаки, дуже приємно і я радію, що я хоч невелику, але все таки даю радість людям. Мені все одно, чорний або білий, араб чи єврей, старий чи молодий, брудний або не надто. Головне, щоб у нього хоч що то було, а інше вже мої турботи . Я і мертвого підніму !

Дівча посміхнулася і тут Джон побачив, що у неї попереду не вистачає кілька

зубів. Він зробив вигляд, що не помітив і вони, сидячи один проти іншого, продовжували снідати. Поснідавши, дівчинка вимила йому весь посуд, який горою лежав, вже напевно з тиждень. Потім вона попрохала у нього праску, щоб погладити свій одяг. Джон здивовано на неї подивився і запитав:

--- А що? В мене є праска ?

--- А це що ? --- Вона дістає з під столу праска і показує його йому .

--- І справді праска ! Звідки він у мене ?

.....Дівчинка пішла у ванну і винесла звідти свої речі. Трусики вже майже висохли і вона тут же їх одягла, рвані джинси натягнула поверх трусиків і стала гладити попряну кофтинку. Випрасував і висушивши її, дівчинка підійшла до дзеркала і феном, який тут же лежав на стоїці, почала сушити собі волосся. Джон побачив, що з віком її він не помилився і їй було не більше 14 років, особливо зараз, коли вона добре вимилась. Джон трохи злякався. Адже вона неповнолітня і якщо, не дай боже, хтось її побачить, то йому має бути дуже не солодко. За спокушання неповнолітніх, йому загрожує чималий тюремний термін, не дивлячись на те, що вона повія.

Дівчинка висушивши волосся, одягла на голе тіло кофточку, більше нічого з одягу на ній не було, натягнула на ноги роздавлені, але чисті, мабуть недавно випрані кросівки і попрямувала до дверей.

--- Ей ! Постій !

Перелякано скрикнув Джон і підбіг до дверей. Дівчинка, почувши його переляканий зойк, зупинилася і здивовано подивилася на Джона. Джон відсунувши її трохи вбік і обережно вийшов із дверей на сходовий майданчик. Джон жив на другому поверсі двоповерхового будинку і напроти нього жила дуже цікава самотня жінка, майже старенька, яка зазвичай цілими днями, або сиділа біля будинку, або копирсалась у мікроскопічному палісаднику. А коли не копирсалась у палісаднику, вона проводила час в якомусь то благодійному товаристві допомоги дітям, чи то Камбоджі, чи то Ботсвани. Джона це не цікавило, хоча вона йому кілька разів про це казала і навіть запрошувала на засідання... На це раз, вперше за ті пів-року, що він тут мешкає, її не було. Напевно була на черговому благодійному засіданні. Джон зрадів і відкриваючи свої двері, каже дівчиську :

Давай! Швидко !

Ця красуня, виблискуючи напівпорожнім ротом зупиняється на сходовому майданчику і голосно говорить Джону :

А ти мені сподобався ! Можна я буду до тебе приходити так , не за гроші ?

Джон аж посірів від страху, що в будь-який момент його сусідка може вийти і тоді все Він майже її виштовхав в спину і миттєво закрив за нею двері і полегшено зітхнув. Потім він виглянув у вікно і побачив , як одинока постать дівчинки, весело перестрибуючи через калюжі і розмахуючи сумочкою, зникла за поворотом. Джон з полегшенням зітхнув.

Уф..... Пронесло.

Він подивився на стіл і побачив там якісь папери. Він підійшов ближче, взяв їх у руки і побачив конверт з гербом графства Норфолк і контракт на роботу, в якому було написано, що його зарахували на посаду бібліотекаря муніципального коледжу. У конверті було, ще кілька дрібно надрукованих аркушів паперу, з такими ж гербами. Джон почав їх читати і зрозумів, що це правила його поведінки при коледжі, який має бути форма одягу, що він жити буде при коледжі і ще дуже багато всякого іншого.

Джон знесило сів на стілець і замислився. Потім він перевіряв свої кишені і не виявив там, навіть найменшого пенса. Що тепер робити? Як туди добиратися? За що купити формений одяг? Ці, та багато інших питань, лізли йому в голову одне за іншим. Не знайшовши на них відповіді, Джон пішов у ванну помитися і привести себе в до ладу.

Під вечір, як і обіцяв приїхав Алекс. Невисокий на зріст, майже блондин, з веселою привабливою до себе посмішкою. Він працював мийником автомобілів і сьогодні у нього був вихідний. Так що він, як і Джон, майже весь день проспав.

Привіт. Подружка пішла?

Вже давно. Вона виявляється з російської мафії. Що тобі казати. Коли вранці, я прокинувся і її побачив, то наразі, бажання до жінок, вона в мене надовго відбила. Та й до того ж, вона ще дитина. Їй немає ще й 14 років. Уявляєш, якби її побачила моя сусідка навпроти? Я б вже напевно давав

би пояснення в поліції. Але мені пощастило і її випадково не було вдома.

--- Джон. Ти що небудь пам'ятаєш з вчорашнього?
Щось дуже дивно було вчора.

--- І Що ж таке дивне було?

--- Справа в тому, що ми, як за звичаєм по суботам, пили пиво і все було б добре, доки не підійшов до нас той хлопець.

--- Який хлопець ?

--- Ти що не пам'ятаєш? Я ще звернув увагу на його трохи дивний вигляд. Пам'ятаю вчора, було досить жарко, всі були трохи роздягнені, принаймні ми з тобою зняли краватки, не дивлячись на косі і несхвальні погляди місіс Строухендж .

--- Щось то згадую. Цей чоловік був у всьому чорному, мав застебнутий на всі гудзики френч і на голові у нього був капелюх, схожий на стародавній котелок. Дуже дивний хлопець, як то начебто з тридцятих років.

--- Ти звернув увагу, що він, ні на кого не звертаючи уваги, попрямував наразі к нам. Я з початку гадав, що він якийсь то комівояжер і зараз буде намагатися нам щось то всучити, тим паче, він мав при себе плоску валізку.

--- Так. Звернув увагу. Але коли він відкрив валізку і дістав звідти пляшку, судячи з стикера, дуже доброго віскі. До речі, ми його в барі недопили і я прихопив пляшку з залишком віскі додому.

Джон підійшов до столу і взяв пляшку, показує її Алексу. Алекс взяв її і з подивом каже:

--- Так це ж « **Bushmills 16 YO Malt** » , чудовий 16 річний Ірландський віскі, при тому дуже коштовний! Уявляєш, він її дістав зі своєї валізки і запропонував його нам зовсім безкоштовно! Я за все своє життя, ще не разу не вживав такого коштовного напою ! А тут, безкоштовно !

--- От мені і здається це підозрілим. Чого це

незнайомець нас, двох нікчем, пригощає таким коштовним віскі. А він, сам то пив його ?

--- Не бачив. Він щось казав про виразку шлунка, що йому не можна вживати міцних напоїв, до речі, він був дуже схожий на хворого виразкою шлунка. Брат моєї колишньої дружини, теж мав хворобу виразки шлунка і виглядав він, так само, як і цей незнайомець і крім води, нічого не вживав. Але, це його теж не врятувало і він минулого року врізав дуба. Мир праху його.

--- Так от. Він віддав нам цю пляшку, а собі замовив звичайної води. Так. Згадав! .. Він ще казав, що найбільший смак цей напій набуває, якщо його пити окремо від пива та інших напоїв.

--- Природньо. Так краще відчувається все розмаїття напою. До речі. У пляшці ще щось є?

Джон дивиться крізь пляшку і каже, що по невеликому стаканчику набереться. Вони розливають залишився віскі і з задоволенням випивають.

--- Чудовий напій. --- З задоволення
прицмокуючи, вимовляє Алекс : --- Запах, аромат, але ти відчув, еще якийсь то присмак?

--- Відчув. Ти маєш рацію. Є якийсь дивний присмак.

Джон ще раз бере в руки пляшку і уважно оглядає її. Потім він бере ніж і піддягає наклейку. Вона знехотя знімається і залишається в руках у Джона. Під наклейкою був інший напис, яка вже не змивалася і не стиралася. Там було написано: «Дослід № 24».

--- Так що виходить. Під виглядом чудового віскі, ми вжили якусь хімічну бурду і стали піддослідними щурами?

--- Виходить так .

--- Де ця сволота, яка підсунула його нам ? Я б показав йому, як над нами робити досліди. Пам'ятаеш. Він ще казав, якщо нам воно сподобається, то щоб ми завтра, тобто сьогодні, прийшли в паб і розповіли йому, наші враження від його віскі і що він нам має бажання дати нам ще пляшку.

Який гад! ! Увечері, обов'язково піду в паб і начищу йому морду.

--- Цікаво, а що тепер з нами станеться? Може роги виростуть або тиждень з туалету вилазити не будемо ?

--- Послухай Джон, він здається казав, що найбільший ефект цієї гидоти тоді, коли ввоно не змішується з іншими напоями. Ми зараз, вжили його, без суміші з іншими напоями. Як ти гадаєш? Що наразі буде з нами?

--- Напевно, більший ефект повинен виявитися напевно у мене. Я з ранку вже кілька разів приклався до неї. Але я нічого особливого, окрім легкого та приємного сп'яніння не відчуваю. А ти?

--- Я теж нічого не відчуваю. Так що там у тебе з контрактом? Коли маєш їхати?

--- Як я поїду, якщо у мене а ні пенса. Давай подивимося по мапі, де це знаходиться.

Вони розгорнули мапу Англії і стали вивчати її. Містечко Кенвілл, що знаходилось на півночі Графства Норфолк, невелике, всього 35000 тисяч населення і заснований він був ще до Різдва Христового. Тобто , йому було вже більше двох тисяч років. Окрім залізниці, туди вела і автомобільна дорога, яка вихляла серед болотистої місцевості Східного Норфолка. Аеропорту там не було і до узбережжя було миль 30 .

--- Так. У гарну глушину мені доведеться їхати. Уявляю собі, які там звичаї. Я не здивуюся, якщо там ще досі діє Святійша Інквізиція .

--- Згоден з тобою. У такі міста, бажано їздити тільки туристом, та й то, не на довго. Я уявляю собі їх будинки, наскрізь просочені древнім мохом та привидами. Але не їхати, я не маю змоги. За умовами контракту, якщо я взяв аванс, а я його не тільки взяв, але і пропив, я зобов'язаний, живим або мертвим, з'явитися в цю задрипаний школу, інакше, згідно контракту, я повинен заплатити неустойку в 10-кратному розмірі, відносно тієї суми, яку я отримав від них і все одно відпрацювати підписані мною три роки роботи.

--- Коли тобі там треба бути ?

Зараз подивлюся

Джон шарудить паперами вишукуючи потрібне .

Ось. Знайшов. Так... Так... Так...

Подивимося Ага . Ось воно... Який день сьогодні маємо? Неділя? Так мені в понеділок, до 8.00 вранці бути у начальника цього коледжу. Якщо спізнюся хоч на 15 хвилин, включаються штрафні санкції. А зараз котра година? 19 година? Тобто у мене залишилося всього 13 годин.

Нічого. Зараз сядеш на поїзд і поїдеш. Туди дістатися поїздом напевно всього години три .

Джон включив комп'ютер і увійшов на сайт Міністерства залізничного сполучення. Там він знайшов потрібну йому станцію і виявилось, що останній поїзд у Кенвілл пішов двадцять п'ять хвилин тому і наступний буде в 6.00 ранку і який прибуває в Кенвілл в 9.02 .

Що мені робити ? Поїздом я туди вже не потраплю, запізнююсь. Літаки туди не літають. Може автобус є?

Джон відкрив сайт автомобільних сполучень і виявилось , що автобусний маршрут був скасований ще пів-року тому за відсутністю пасажирів.

Ну все. Приїхали.

Алекс бачачи страждання свого друга пропонує:

Слухай. А може ми на моїй старенькій поїдемо. Може вона витримає 150 миль безперервної їзди? Як ти гадаєш?

А треба сказати, що у Алекса був автомобіль, рік створення якого, був роком народження Алекса. Автомобілю було стільки ж років скільки і Алексу, тобто 23 роки. Автомобіль їздив вже на чесному слові і все там було прив'язане мотузочками і він страшено димів і чхав. На пагорб міг в'їхати тільки на першій швидкості, а якщо добре розженеться, то може і на другий .

Доїхати, може і доїдемо, але у мене немає грошей на бензин, адже твоя старенька їсть напевно, не менше шести

галонів на 100 миль.

--- Так. Ти правий. Їсть вона пристойно. Але все одно ж не пішки. А у мене в загошнику є 100 фунтів. Коли розбагатієш, віддаси .

--- Дякую тобі, зараз почну збиратися, а ти поки сходи за машиною і заправ повний бак. Їхати адже потрібно буде не тільки туди, але і повертатися, а це загалом майже всі 300 миль. Отже бензину тобі потрібно буде на 60-70 фунтів. Та й купи фунтів на 10 їди який нібудь, а то я, окрім двох яєць сьогодні нічого не їв.

--- Добре , куплю. Я ж теж сьогодні майже нічого не їв. Не лізе.

--- В мене теж.

Алекс пішов, а Джон почав збирати свій, не дуже багатий гардероб. Весь його гардероб вліз у невелику валізу і дорожню сумку. Потім він зателефонував до ріелтерської контори і мовив їм, що домівка звільняється і ключ буде під килимком біля входу. Зібравши речі, він підійшов до дзеркала поголитися. Намилив щоки і тільки взявся за бритву, як побачив, що його відображення йому підморгує і як то гадливо хихикає. Джон відскочив від дзеркала, став осторонь, руки ноги, тремтять. Як це його відображення, раптом йому почало підморгувати? Такого не має бути. Джон був переконаний атеїст і реаліст і був переконаний, що ніякої чортівні не існує. Він знову підійшов до дзеркала, обережно заглядаючи спочатку з боку. На нього глянула знайома, трохи перелякана фізіономія, але зображення було нормальним і вже не підморгувати. Джон заспокоївся і подумав:

--- Ну і здасться ж після п'янки, якась те чортівня .

Він вже спокіно добре вмився і почав одягатися в приготовлений одяг. Тут пролунав стук у двері, це прийшов Алекс, несучи в руках пакети з їжею.

--- Послухай. Я поміркував, давай но ми краще вдома спокійно поїмо. Вдома, ми маємо змогу не тільки поїсти, але і гарячий чай покуштувати, чим ніж давитися в сухом'ятку в машині.

--- Повністю згоден. --- Відповів Джон.

Він підійшов до кухонного столу і вмикнув електричний чайник.

Чайник нагрівся швидко і вони сіли перекусити. Закінчивши з їжею, Алекс каже:

--- Треба б випорожнитися перед поїздкою , щоб
потім не зупинятися. --- І пішов до туалету.

Раптом, він як ошпарений влітає в кімнату і перелякано каже Джону.

--- Джон! Що там за мужик сидить у твоєму
туалеті ?

--- Який мужик? Ти що придумав? Звідки тут може
бути якийсь мужик?

Джон, раптом згадав, що йому недовзі підморгувало його відображення в дзеркалі,
вже не з такою упевненістю каже:

--- Піду гляну. --- І для більшої
впевненості прихопив в руку праску.

Джон обережно відкриває двері в туалет, Алекс ховаючись у нього за спиною,
також витягує шію, намагаючись побачити, що там. Джон відкрив двері, але там
нікого не було. Алекс, відштовхуючи Джона в бік, підскакує до туалету і
нерозуміючим поглядом заглядає в туалет.

--- Але я ж своїми очима, щойно бачив тут мужика !
Куди він міг подітися ?

--- Алекс! У тебе галюніков ніколи не було? Ти
травичку ніяку не палив?

--- Ти що мене за дурники тримаєш! Які галюнікі.
Яка травичка? Тобі ж відомо, що я взагалі не палю!

--- Гарзд. Я пожартував. Іди в туалет і поїхали.

Вони взяли сумки і вийшли на вихід. Джон тільки но зібрався зачиняти двері, як
раптом почув у кімнаті якіесь то шарудіння. Він знову відчиняє двері і з подивом
бачить, за столом сидить його ранкова гостя і каже йому :

--- Ось так і йдеш, не сказавши мені до побачення?

Джон зблід і каже їй:

--- Що ти тут робиш ? Адже ти ще вранці пішла.

--- З ким ти там розмовляєш ?

З сходового майданчику лунає голос Алекса.

--- Так от, мало не закрив на ключ у своїй домівці цю маленьку шлюшку , що була зі мною з рання.

Алекс заходить у домівцю і з подивом дивиться на Джона:

--- Яку шлюшку ? Тут нікого немає і ти розмовляєш сам з собою!

--- Як нікого! А це хто сидить на стільці і посміхається ?

--- Де ?

--- Так ось же ! --- Джон підходить до стільця і раптом бачить , що там нікого немає.

Він сів на стілець і дістаючи хустку , витирає піт на лобі.

--- Слухай Алекс. Це не до добра. Це або квартира стала такою , або у нас з тобою почалися якісь галюнікі .

Алекс сідає навпроти і дивиться переляканими очима на Джона.

--- А раптом це все той віскі в нас грає ? Казав же той чолов'яга, що найсильнішу дію його на нас буде тоді, коли ми будемо тверезі .

--- Треба швидше з цієї квартири змотуватися на свіже повітря, гадаю в машині нас трохи продме вітром і цей сволочной віскі вивітриться...

Вони швидко вийшли з домівки, Джон закрив двері і поклав ключі від домівки під килимок біля вхідних дверей. Потім вони спустилися зі сходів і пішли до машини. Автомобіль Алекса був дійсно раритетної машиною. У неї колись то був підйомний верх, який, з огляду на те, що вже не підлягав ремонту, Алекс зняв і викинув. Бічні скла не склалися, але так як зараз був кінець літа, то це було не страшно. Друзі сподівалися, що до ранку, дощу має не бути і вони щасливо приїдуть до пункту призначення. Взимку, Алекс автомобілем не користувався і він стояв у нього, закутаний поліетиленовою плівкою, до настання тепла.

Джон уклав свої нечисленні речі в багажник, Алекс вирушив на дорогу і взяв напрямок на північний схід Англії, до Графство Норфолк. Наставали сутінки і вони сподівалися, годин до дванадцятої ночі, дістатися до пункту призначення, а це було містечко Кенвілл .

Автомобіль їхав не поспішаючи, швидкості, більше 30-40 миль на годину, вони розігнати його не могли. Алекс, ведучи машину жартував:

--- За те ніяка дорожня поліція до нас не причепиться .

Дорожнє полотно було відмінної якості і Джон, розмірно погойдуючись у такт автомобіля, навіть трохи закуняв. Прокинувся він від різкого удару головою об торпеду. Він відкрив очі і побачив, автомобіль злетів з дороги і перестрибнувши через неглибокий кювет, уткнувся бампером в невисоке дерево .

--- Ти що?! Заснув?! Як ти ведеш машину ! Що сталося?.

Алекс потираючи забитого лоба, дивиться вперед і схвильовано каже Джону.

--- Ти знаєш, як нам пощастило, що машина не має змоги швидко їздити. Доки ти спав, я кілька разів унікав зіткнень з різними тваринами, але цього разу, на нас линуло щось таке велике, з червоними палаючими очима і величезними рогами.

--- Ти серйозно?

--- Серйозніше не буває! Воно зачепило рогами за бампер, я своїми очима бачив, як відірваний бампер перелетів через машину і

ляпнувся з металевим дзвоном об дорогу. Це чудовисько намагалося підняти всю машину на роги. Я ледве встиг ухилитися !

--- І де ж воно ? Що то я нікого не бачу. А чому в машині все відключилася і не горять фари ?

--- Напевно акумулятор злетів з місця. Треба подивитися.

Вони відкрили двері машини і вийшли на траву. Трава м'яко пружинила, поблизу було чути потужний хор закоханих жаб. На хлопців відразу стали пікірувати незліченна кількість різних комах. У блакитнувато-світлі місяця було видно, що зліва від дорозі, за сто футів миготів водойма, над яким, химерними таємничими клубами піднімався туман, приймаючи найфантастичніші форми. Джон підійшов ближче і побачив, що це не озеро, а болото, в якому від купини до купини, бігали якісь тремтячі вогники і навкруги розлилась повна тиша, без шуму і виття автомобільних моторів, здавалося, що вони потрапили на іншу планету.

Джон світлячи собі ліхтариком з мобільного телефону, підійшов до машини, біля якої, відкривши капот, вже копошився Алекс.

--- Ти казав, що те, рогате, відірвало передній бампер і він кудись то полетів ?

--- Так. Я чітко бачив , як бампер перелетів через машину і заgrimів , падаючи на бетон дороги.

--- А це що ? --- Джон б'є туплю по трохи погнутому бамперу .

Алекс підсвітивши собі ліхтариком, нагинається і з подивом сідає на траву біля машини

--- На місці ! ... А що ж тоді це було? ? ?

Він ще раз, щоб повністю переконатися, обмацує бампер.

--- Нічого не розумію. Аадже я ж бачив, машина здригнулася коли він відривав його, бачив як він летів і як з гуркотом бацнувся на дорогу а він на місці? ? ? ? Не могло ж мені це привидітися!

А звідки воно вискочило ?

Воно бігло по дорозі прямо на нас і його очі, завбільшки з тарілку, виблискували божевільним вогнем, з під копит летіли іскри і у нього були величезні роги.

На що він було схоже ?

Не знаю! Не придивлявся. Мені головне було утримати машину на дорозі. Спочатку мені здавалося що це був лось, хоча звідки у нас лосі, то олень, а потім, чому то здалося, що це був ведмідь або слон , але з рогами ! Не знаю

Може ти заснув за кермом ?

Та ні . Клянусь тобі що я не спав !

Добре, а вибратися ми зможемо звідси?

Машина на ходу ?

Не знаю. Зараз подивлюся .

Алекс знову зігнувся у піднятого капота, підсвічуючи собі ліхтарем. Він намагався розібратися, що до чого. Джон відійшов убік і побачив біля дороги дорожній покажчик, на якому було написано, що до міста Кенвілла 20 миль. Він повернувся до машини і питає у Алекса.

Ну що там. Є надія що двигун запрацює.

Є. Джон, підсвіти мені, щоб я міг посунути акумулятор на місце. Зараз поставлю клеми на місце, закріплю їх і все... Ось ще й трохи посунувся радіатор. Зараз и його теж треба поставити на місце, включити акумулятор і все. Ой ? ... Що це ? ... Здається радіатор пробило і з нього капас охолоджуюча рідина! Тоді все. Їхати неможливо, двигун розігріється і заклинить. Потрібно чекати евакуатора. Зараз подзвоню і може з твого задріпаний містечка до нас прийде допомога .

Алекс дістав телефон, але він не працював, вони були поза зоною досяжності. Напевно вони заїхали в якусь улоговину і сигнали релейних станцій їх не

діставали. Джон перевірів свій телефон, у нього було те ж саме.

--- Таааак! влипли Що тепер робити ? Йти пішки? Відстань начебто невелика, всього двадцять миль, але за ніч його пішки, нам «дуже звиклим » до піших переходів, навряд чи здолати. Та й притому, тут багато маленьких містечок і до них веде, така ж дорога як і ця, по якій ми їхали, значить не виключений варіант, що ми можемо заблукати, не туди повернувши .

--- Джон, я гадаю, що твоє начальство, коли ми їм все розповімо і покажемо нашу понівечену машину, тебе зрозуміють і не будуть на тебе до суду подавати? Як ти гадаєш?

--- А що? У мене є вибір? Будемо чекати ранку, сподіваюся, що хто небудь проїде і нам допоможуть. А зараз будемо спати. Все одно робити нічого.

--- Ні. Джоне, давай спочатку трохи відкопаємо і відсунемо передок машини від дерева, а то я бачу, що він почав всмоктуватися в багнюку. Тут напевно є поруч болото і ґрунт дуже м'який.

--- Це вірно. Болото зовсім поруч і її може засмоктати в ґрунт.

Алекс дістав з багажника саперну лопату і пішов визволяти передок машини. А треба сказати, що саперна лопатка у Алекса була чудова. Йому, її колись подарував колишній полковник спецслужб, коли Алекс мив його машину. Коли Алекс відкрив багажник машини полковника, щоб його помити, то відразу побачив цю лопатку і вона йому дуже сподобалася. Вона була особлива. По перше зроблена зі спеціальної, дуже твердої сталі, але разом із тим, не тонула у воді. Краї її були настільки гострі, що нею можна було голитися і вона не іржавіла. Нею можна було вільно перерубувати не надто товсті дерева і вона, при цьому не тупілась. Крім того, в ручці були заховані ножиці, які різали дріт діаметром до 1/3 дюйми. Відставний полковник, бачачи, які хижі погляди кидав Алекс на цю лопатку, подарував її йому. Алекс дуже дорожив нею. Хлопці цієї лопаткою відкопали передок автомобіля. Потім машину потрібно було розгорнути передком до дороги. Так як двигун був в задній частині автомобіля, їм це вдалося зробити без особливих зусиль і вони розгорнули передок автомобіля до дороги.

--- вона стала на твердий ґрунт узбіччя.

Давай ще її трохи підштовхнемо, щоб
- Запропонував Джон .

Вони вирівняли кермо машини і почали із зусиллям штовхати автомобіль, той, трохи опираючись, нарешті виповз з багнистого ґрунту і твердо став на узбіччі.

Ну тепер можна і відпочити.

Друзі підійшли до болота, знайшли невелику калюжу, помили руки в болотній рідині, повернулися до автомобіля і дістали бутерброди, які вони приготували на дорогу. Трохи перекусивш і вже заспокоївшись, вони розслабилися і стали засинати .

Раптом Джон відчув, що машина затряслася і хто то, або що то, стало тягнути її в болото. Він вискочив з машини і бачить, що з болота витягнулася змія, сіра, пульсуюча, товста, напевно фути три в діаметрі і як йому здалося, вона ще виблискувала якими то блисківцями в примарному сьйві місяця .

Джон схопив саперну лопатку і став рубати цю змію. Удари вістря лопати провалювалися крізь тіло змії, але вона, не звертаючи уваги на Джона, все одно тягнула машину в болото. Джон став голосно волати, кличучи Алекса на допомогу, але той безтурботно спав у машині і нічого не чув і не відчував. Тоді Джон підбіг до машини з думкою розбудити Алекса і простягнув до нього руки .

Раптом голова Алекса повертається і Джон бачить не Алекса, а якусь ту напівзгнилу, із залишками волосся і без очей, мертву голову. Джон в страху відсахнувся і закричав що є сили :

А. А. А. Убили Алекс! ! Де ти

Раптом він відчув, що від основного тіла білястій змії, з'явився відросток, який став огортати його ноги і теж тягнути у болото. Джон відбивався як міг, рубив лопаткою цю мерзоту, але воно не відчіплювалось. Тут ще мертвяк, який був на сидінні замість Алекса, встав із сидіння і огидно хихикаючи, також став його штовхати в болото. Джон не довго думаючи, з усього розмаху врізав мертвяка ребром саперної лопатки по шії. Лопатка із зусиллям увійшла в тіло мертвяка і звідти вдарив чорний фонтан чого то липкого, яке облило голову Джона і груди. Джон вирвав лопатку з тіла мертвяка і ще кілька разів вдарив нею то шії мертвяка, щоб відрубати цю страшну, хіхікаючу, безоку голову.

Йому майже це вдалося і воно знову впало на сидіння автомобіля, беззвучно відкриваючи і щось то кричачи своїм згнилим з усіх боків ротом. Після цього

Джону вдалося звільнитися від змії. Тут хмара закрило місяць і стало настільки темно що Джон, навіть насилу розрізняв свої руки. Він обмацав себе і його руки теж стали липкими, він ними протер залиті цієї чорної рідиною очі. Тут хмарка минуло й знову округа освітилися примарним місячним сяйвом. Джон, раптом бачить себе сидячим в машині і що ніякого змія немає і машина стоїть на своєму місці і на міліметр не зрушилась. Він повернувся до переднього сидіння, де сидів Алекс і побачив страшне видовище. Алекс сидів за кермом відкинувшись, його голова, була як то дивно зрушена убік і він був весь в чому то чорному. Начебто на нього було вилито галон чорної фарби.

Джон взяв ліхтарик, що лежав на сидінні поруч з Алексом і вмикнув його. Те, що він побачив, його повалило в жах. Чорне, це була не фарба, а кров, яка залила всю машину і труп Алекса, з майже відрубаною головою. Джон посвітив на себе і побачив, що він весь у крові і його права рука, ще досі стискає закривавлену лопатку. Він відкинув її вбік і ще не повністю усвідомлюючи, що це він убив Алекса, закричав і став смикати свого друга за плечі. Від смикання, голова Алекса звалилася на бік, оголивши майже перерубану шию і з якої ринули залишки крові.

Джон, що те незрозуміле закричав і вискочив з машини. Навколо, в сірому сьйві місяця, все здавалося якимось то примарним і над болотом піднімалися химерні страшні образи, які почали тягнути до нього свої гачкуваті, чи то щупальця, чи то коріння. Джон, не розбираючи дороги кинувся куди то в бік. Він біг і плакав на ходу, що то кричав, падав, бився кулаками і головою об землю. Зрештою, його свідомість помутилося і він з розмаху, ниць гепнувся на бетон дороги. Так у нестямі він пролежав кілька годин. Отямився Джон, коли вже починався світанок і теплі промені сонця прогнали болотний туман кудись то глибоко у болото. Джон підвівся і бачить, неподалік автомобіль, в якому за кермом сидить Алекс і як йому здалося, кличе і махає йому рукою, мовляючи, що треба їхати.

--- Ну слава богу. Напевно йому вдалося полагодити машину і ми зараз поїдемо.

Джон подивився на свій наручний годинник, який показував п'ятій годині ранку. Джон встав, обтрусився і раптом побачив, що його руки і сорочка попереду вся в засохлої крові. Він обмацав обличчя і на його руки обсипалися коагульовані згустки крові. Він став себе обмацувати, шукаючи рану, але на його тілі ран не було. Джон, пріючи від страху, потроху став згадувати події минулої ночі. Але він нічого не пам'ятав, тільки жахливо боліла голова. Він обмацав голову і на лобі намацав величезну шишку, яка ще трохи була волога кров'ю. Сильна біль стрілою пробіла його голову, коли він доторкнувся до шишки. Він подивився на пальці,

якими він обмацав шишку і побачив на них свіжу кров.

Джон витер закривавлені пальці своєю сорочкою, яка також була закривавлена і невпевненим кроком, став наближатися до машини, так як кожен крок відгукувався сильним болем у голові. Підійшовши ближче до автомобіля, він побачив страшну картину. Дорога біля машини, машина і сидячий в ній його друг, були облиті чим те чорним і не ще повністю висохлим. Підійшовши ближче, Джон побачив, що це не фарба, а засихаюча кров. Те, що йому здалося рукою, яка рухалась, виявилось, що це був його шарф, який ворухився під дією ранкового вітерця. Алекс сидів трохи боком, відкинувшись на сидінні. Його відрубана голова впала на груди і лежала на кермі. Над розрубаною, вже підзасохлою шиєю, починали збиратися численні комахи. Мухи осоружно дзижчачи, утворили над головою Алекса слабкий німб що стиха дзижчить. Джона, при вигляді на це видовище вивернуло навиворіт. Він виблював все, що у нього було і коли повертався до Алекса, блювотні імпульси знову здавлювали його горло і вивертали його назвні. Він, намагаючись не дивитися на труп свого друга, знайшов якусь ганчірку в кузові і накрив нею тіло Алекса.

Потім безвольно гойдаючись і скрикуючи від болю, яку йому завдавала шишка на голові і бурмочучи щось незрозуміле, Джон пішов до болота і відшукавши там відносно чисту калюжку, в якій, зовсім автоматично, не розуміючи того, що він робить, став вмиватися, змиваючи з себе чужу і свою кров. Що сталося вночі, він зовсім не пам'ятав і навіть у думках своїх він не міг припустити, що це він вбив Алекса. Він сів на невеликий камінчик і став міркувати, що робити далі. Подивився на телефон, зв'язку з провайдерами досі не було. Напевно треба почекати кого небудь, подумав він, і попрохати, щоб вони викликали поліцію і дізналися, хто це міг таке вчинити з його другом.

Сонечко поступово піднімалося і раптом він почув ззаду себе тихе хихикання. Він різко повернувся і побачив, що на болотній купині сидить його ранкова шльондра, яка посміхається йому беззубим ротом і кличе його до себе. Джон встав і каже їй:

--- Ти що робиш на болоті і як ти тут опинилася?

--- На болоті? Де ти бачиш болото? Тут квітучий луг! З ромашками і волошками!
- Каже йому ранкова незнайомка, показуючи рукою по сторонах .

Дійсно, ніякого болота Джон не бачив. Він бачив гарний квітучий луг з безліччю польових квітів, кущами ліщини і деревами.

Дивно, подумав Джон. Мені, чомусь то здавалося, що тут болото. Як вночі все оманливе. Тут знову чує голос дівчини.

--- Джоне. Ти запізнюєшся. Тобі до 8.00 потрібно бути в коледжі, а ти ще тут.

--- Цікаво, як вона дізналася моє ім'я? Напевно прочитала вранці папери їх коледжу. --- Промайнуло в голові Джона.

--- Як же мені туди потрапити? По дорозі, наскільки мені відомо, треба пройти 20 миль. Я краще почекаю та попутного автомобіля.

--- Навіщо його чекати? Дорога огинає цей луг. А по прямій, до міста не більше півтора милі. Так що, якщо не поквапишся, то запізнишся .

--- Так? .. Почекай . Я тільки речі візьму з машини.

--- Навіщо вони тобі? Там тобі видадуть все нове. А якщо щось треба буде, так тобі Алекс пришле .

--- Який Алекс! Його какою то негідник вбив сьогодні вночі .

--- Ніхто нікого не вбив. Подивися сам.

Джон повернувся і бачить, Алекс кульгуючи виходить з машини і його садять в карету «швидкої допомоги». Джона відразу схопився, закричав і став ним махати руками, але вони його, чомусь те не побачили, хоч відстань до машини було всього футів 40-50. Автомобіль «швидкої допомоги» разом з Алексом, відразу ж розвернувся і вони поїхали.

--- Бачиш, з Алексом все гаразд, а ти поспішай.

Вона зійшла з каменя, на якому сиділа. Джон, чомусь те був упевнений, що це була купина, але тепер він бачив, що це був невеликий темний камінь. Вона підійшла до нього, взяла його за руку і повела. Джон не пручаючись пішов за нею. Він не відчував, що він з кожним кроком занурюється все глибше в смердючу рідину болота. Він весело щось то казав дівчині, вона йому жваво відповідала,

поки він не відчув, що не може рухатися далі. Його ноги втратили опору і він відчув себе над безоднею. Він важко рухав ногами в густій рідині трясовини, шукаючи хоч яку небудь точку опори, але вона зникла і Джон почав повільно занурюватися болотну рідину.

Тут у нього в голові , що то начебто клацнуло і він побачив себе в болоті, в футах п'ятдесяти від берега і вже не стоїть, а повільно занурюється в болотяну твань. Смердюча жижа болота вже піднялася йому майже під груди. Бульбашки болотного газу, який він вибивав з трясовини своїми ногами, противними слизькими бульбашками прокочувалися по його тілу і вийшовши на поверхню, лопалися і з смородом сотень тухлих яєць, який не давали Джону дихати, забивав його свідомість. Він озирнувся на берег і побачив на березі автомобіль з мертвим Алексом і під'їжджючим до нього іншим автомобілем. Джон закричав.

--- Врятуйте !!! Допоможіть!!! - Джон став махати ще вільними руками, намагаючись звернути на себе увагу. Люди вискочили з автомобіля і побігли на берег болота кричачи йому .

--- Тримайся ! ! ... Ми тебе зараз витягнемо !

Високий хлопець, водій машини, що під'їхала, швидко озирнувся і бачить, що нічого немає, що б можна було кинути Джону, він швидко повернувся і побіг до своєї машини. Там він дістав з багажника мотузку і мерщій кинувся до берега болота. Але, вже було пізно. Джон швидко занурювався і з болота визирала тільки голова Джона і руки, які хапалися за повітря, намагалися за щось схопитися. Болотяна жижа підбралася до рота Джона, який вивергав звірині крики жаху і благання. Хлопець кілька разів кинув мотузку в бік Джона, один раз Джону навіть вдалося за неї вхопитися, але мокрі руки і брудна слизька жижа болота зробила свою справу. Мотузка вислизнула з рук Джона і він наостанок, щось те невиразне крикнув, напевно його рота вже заповнила жижа, і зник. Болотяна ряска, яка спочатку розступилася, коли він стояв, зараз, коли він зник у болотній ямі, зімкнулась над його головою.

Раптом Джон побачив себе так, як начебто він дивився зверху. Він побачив як кілька разів промайнули руки, потім шматок голови. Потім ще тільки кілька бульбашок болотної булькнули і розпливлися слабкий хвилиною по поверхні болота і все. Потім і вони зникли Джон подивився на берег, він побачив, що під'їхала ще одна машина і люди, що вийшли з них, зібралися слабкий натовпом біля автомобіля з лежачим в ній Алексом. Він піднімався все вище і вище. Люди біля машин перетворилися вже в невеликі крапочки. Тут перед Джоном з'явилася

блискуча , білосніжна дорога , яка вела куди то вгору.

Йому відразу стало так легко і вільно, він зрозумів, це те, чого він бажав все своє життя і для чого народився. Його вже не цікавило те, що відбувалося на Землі, він зрозумів, що тепер він вищий за всіх і йому не треба: - ні друзів і ворогів, ні роботи, ні всіх земних радощів. Джон легко йшов по дорозі, але своїх ніг він чомусь не бачив, але він був упевнений, що він йде. Його наповнювало відчуття чого то радісного і щасливого. Поступово дорога заповнювалася такими ж рухомими фігурами. Разом з ним по дорозі йшло велика кількість, таких же щасливих, як і він, постатей. Всі посміхалися, очікуючи чого то піднесеного і прекрасного. Нарешті, він побачив блискучі золотом високі Золоті Ворота. Він знав, що йому туди і там його чекає вічне блаженство .

Не доходячи до воріт, уздовж білої дороги, стояли столики і за якими сиділи благовидні старці, всі як один на одну лице, та які з розумним виглядом заглядали в комп'ютери. Джон став у чергу, яка, до речі, дуже швидко просувалася. Джон дивився на Золоті Ворота і знав, що йому туди. Але Золоті Ворота відкривалися дуже рідко, не дивлячись на те, що по дорозі у напрямку до Золотих Воріт йшло велика кількість людських постатей. Нарешті дійшла черга і Джона. Старець, не знімаючи окулярів і не піднімаючи голови питає.

Прізвище? Ім'я?

Джон відповів, старий набрав його дані на комп'ютері, потім запитав рік народження і місце народження. Потім, також не дивлячись на нього, промовив:

З такими гріхами, тобі не сюди !

Раптом під ногами у Джона розверзлася прірва і він з великою швидкістю полетів в низ, у темряву, в якій вдалині спалахом спалахували вогні. Чи то вибухали вулкани, чи то горів вогонь, під величезними сковорідками і казанами. Але Джону, це було вже, все одно.

1.07.2013 м. Одеса

